

Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Odvolací soud právem dovolává se předpisu § 43 patentu ze dne 5. července 1853, čís. 130 ř. zák. Tento předpis vztahuje se mimo jiné též na práva uvedená v § 1 čís. 1 patentu, totiž na »veškerá jakkoli nazývaná práva lámání dříví a braní dříví a jiných lesních plodin v cizím lese nebo z cizího lesa«. K takovým právům patří zajisté i právo sbíratí dříví v lese, který jest soukromým vlastnictvím žalující strany, a lámati v něm větve. Na věci nemění se nic tím, že osoba, vykonávající toto právo, jest povinna a ochotna ke vzájemnému plnění, záležejícímu v určitých službách a pracích při opravě cest, při honech a pod., dále zda hlavní věcí jest úmluva o konání těchto služeb a zda propůjčení práva bráti dříví jest úplatou za tyto služby a zda jde o oboustrannou smlouvu. Ani při oboustranné smlouvě, i kdyby její trvání bylo zjištěno, nelze konati plnění zákonem zakázaná (§ 879 obč. zák.). Nejsou zjištěny okolnosti, z nichž by vyplýval závěr, že vlastníci domu čís. 11 nabyli práva, bráti dříví a lámati větve v lese žalující strany, vydržením, které by bylo — vzhledem k § 43 patentu musilo býti — dokonáno v den jeho vyhlášení, dne 14. července 1853, nebo právním jednáním z doby před tímto dnem anebo že po 14. červenci 1853 bylo tohoto práva nabyto způsobem uvedeným v § 43 pat. Již tím vzhledem k § 43 pat. padá celá obrana žalované strany, opírající se o nabytí práva, bráti dříví z lesa žalující strany.

Čís. 9220.

Používala-li manželka manželova bytu bez jeho svolení v době, kdy jí manžel platil výživné, uložené mu usnesením (rozsudkem), jest manžel oprávněn domáhati se na ní náhrady toho, co připadlo z výživného na používanou část bytu.

(Rozh. ze dne 27. září 1929, Rv I 1326/29.)

Žalobce domáhal se na žalované manželce náhrady za užívání jeho bytu od července 1927 až do vystěhování se manželky dne 24. ledna 1929. Oba nižší soudy žalobu zamítly, Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Odvolací soud neposoudil věc správně po právní stránce, uznáv, že žalobce nemá nároku na náhradu nájemného do doby, kdy se žalovaná po pravoplatném rozvodu k vyzvání žalobce měla vystěhovati. I když

jest správným názor, že žalovaná, které bylo povoleno oddělené bydliště, neměla ještě povinnosti, by tohoto svého práva použila, a mohla i nadále sdílet společnou domácnost se žalobcem, nemá to s podstatou žaloby nic společného. Žalobce se domáhá náhrady nájemného, připadajícího na dobu, kdy žalovaná používala části společného bytu a kdy již jí platil výživné, v němž jest po zákonu obsažen i náklad na byt (§ 672 obč. zák.). Jest nesporno, že žalobci bylo uloženo usnesením ze dne 25. srpna 1927, by žalované platil prozatímné výživné, počínaje dnem 2. července 1927 až do pravoplatného rozhodnutí sporu o rozvod, nejdéle však do 30. června 1928 měsíčně 600 Kč, kterážto částka pak byla rekursním soudem snížena na 500 Kč. Rozsudek ve sporu o rozvod nabyl právní moci dnem 15. dubna 1928 a bylo jím uznáno, že se manželství rozvádí z viny žalovaného, nynějšího žalobce. K žalobě Marie V-ové (nynější žalované) ze dne 25. května 1928 byl žalobce rozsudkem ze dne 28. srpna 1928 právoplatně odsouzen, by platil své manželce, nynější žalované, výživné 500 Kč měsíčně, počínaje dnem podání žaloby, tedy 25. květnem 1928. Byl tudíž žalobce uznán povinným platiti žalované výživné měsíčně 500 Kč v době od 2. července 1927 do 15. dubna 1928 a od 25. května 1928 až na dále. Pokud tedy žalobce skutečně výživné platil a žalovaná kromě toho bez jeho souhlasu používala části jeho bytu, jest oprávněn žádati náhradu toho, co z výživného připadlo na tuto používanou část bytu, tedy příslušného ekvivalentu z výživného, již podle obecných zásad (§§ 1295 a násl. obč. zák.), ježto se žalovaná nevystěhovala, ač brala výživné a tím znemožnila použití celého bytu žalobcem, — ovšem jen v mezích, pokud sám se toho domáhá, a co do částky, která jest úměrná příslušnému skutečně placenému nájemnému. Při tom arci nutno přihlížeti také ke vzájemným pohledávkám žalované, které uplatnila započtením. Uvádí-li odvolací soud, že se mohl žalobce domáhati snížení výživného na soudě, nutno znovu zdůrazniti, že žalobci nešlo o novou úpravu výživného, jemuž se podrobil, nýbrž o náhradu nájemného, které mu při správném plnění jeho vyživovací povinnosti ušlo. Tu může ovšem žádati jen v rozsahu právě uvedeném. Poněvadž nižší soudy jednak vůbec nezjistily skutkový podklad, jehož nezbytnost vyplývá z předchozích úvah a dotýká se celého žalobního nároku, tedy i prvé části rozsudku odvolacího soudu, bylo oba rozsudky zrušiti a věc vrátiti soudu procesnímu, by dále jednal a znovu rozhodl (§§ 496 (3) a 513 c. ř. s.).

Čís. 9221.

Prozatímní opatření ve sporu pro nekalou soutěž.

Pokračování v konkurenční činnosti může způsobiti nenahraditelnou škodu ve smyslu § 381 ex. ř.

Povolení prozatímního opatření nemá zásadně předbíhati rozhodnutí sporu ve hlavní věci, leč že by v tom kterém případě nebylo jiného přiměřeného a stejně účelného prostředku, jímž by mohlo býti čeleno nebezpečí nebo škodě, naznačeným v § 381 ex. ř. V takových případech